

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

ZMIJE & KŘÍDLA NOCI

CARISSA BROADBENT

COO
BOO

Zmije a křídla noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Carissa Broadbent
Zmije a křídla noci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CARISSA BROADBENT

ZMIJE
& KŘÍDLA
NOCI

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

COO
BOO

Poznámka autorky:

Tato kniha se dotýká témat, která mohou být pro některé čtenáře těžko přijatelná, například násilí, mučení (není zobrazeno explicitně), vzpomínky na znásilnění (odvolání soublasu), sebepoškozování, citové vydírání, otroctví a narážky na sexuální zneužívání.

OBITRAES

DŮM
KRVE

KOSTNATÉ MOŘE

ÚZENÍ LIDÍ

SALINAE

ÚZENÍ RISHANŮ

ŘEKA LHTURO

SIVRINAJ

DŮM
NOCI

DŮM
STÍNU

SLONOVINOVÉ
MOŘE

NYAKIN
HÁK

PROLOG

Tehdy král netušil, že jeho největší láska mu bude i zkáзой – ani že se objeví v podobě drobného a bezbranného lidského dítěte.

Představovala ojedinelý záblesk života v nekonečném prostoru zkázy, jediného žijícího smrtelníka v okrubu stovek mil. Byly jí možná čtyři roky, možná osm – těžko říct, protože byla tak maličká, dokonce i podle lidských měřítek. Jen droboučké stvoření s ublazenými černými vlasy a velkýma žedýma očima.

Dívčini příbuzní patrně leželi někde pod obořelými trámy a spadánými kameny, rozdrcení k nepoznání. Anebo si možná na jejich tělech ponechaných napospas noci pochutnali predátoři, podobní jako ti, kteří teď pronásledovali i ji a pozorovali ji se stejným zájmem, s jakým jestřáb sleduje kráľka.

Jistě, lidé nebyli v tomto světě ničím jiným než kořistí, obtížným bmyzem, někdy obojím.

Tři okřídlení muži přistáli před ní a spokojeně se usmáli. Dívka se okamžitě začala vzpírat troskám, které ji uvěznily. Věděla, co jsou zač – poznala jejich špičaté zuby a černá neopeřená křídla, možná dokonce poznala i jejich sytě fialové uniformy hájského krále temnorozených. Možná tytéž uniformy oblekali i muži, kteří spálili její domov na ubel.

Jenže utéct nemohla. Její potrhané oblečení bylo beznadějně zamotané do sutin okolo ní. A kameny byly příliš těžké na to, aby s nimi hnula sama.

„Podívejte se, jehňátko.“ Muži šli blíž. Jakmile k ní jeden natáhl ruku, zavrčela na něj a stiskla jeho prsty drobnými oblými zoubky.

Voják sykl a ucukl. Jeho společníci se rozesmáli.

„Jehňátko? Spíš zmije.“

„Nebo užovka,“ ušklíbl se další.

Pokousaný voják si promnul ruku a otřel si několik černočervených kapek krve. Naklonil se k dítěti. „Na tom nesejde,“ zamručel. „Chutnají stejně. A nevím jak vy, ale já mám po tak dlouhé noci hlad.“

Ovšem pak na všechny padl stín.

Muži ztubli a uctivě sklonili hlavy. Chladný vzduch se zachvěl a okolo jejich tváří a křídel se rozvinula temnota, jako čepel přejíždějící po brdle.

Král Hiájů nevyřkl jediné slovo. Nemusel. Jakmile se zjevil, všichni jeho bojovníci umlkli.

Nebyl to nejsilnější upír ze všech. Nebyl ani nejjudatnější bojovník ani nejmoudřejší mudrc. Ale tradovalo se o něm, že je požehnaný samotnou bohyní Nyaxiou, a každý, kdo se s ním setkal, přísahal, že je to pravda. Ze všech jeho pórů vyzařovala moc a jeho dech prostupovala smrt.

Jeho vojáci mlčky přiblížili, jak kráčí po troskách domku.

„Rišanové byli v této oblasti vyblazeni,“ odvážil se jeden po několika dlouhých chvílích. „Ostatní naši muži se vydali na sever a...“

Král zvedl ruku a bojovník zmlkl.

Poklekl před dívkou, která se na něj zamračila. Tak mladá, pomyslel si. Její život, pouhých pár let, se nemohl rovnat staletím jeho existence. A přesto na něj hleděla s tak intenzivní nenávisť v městně stříbrných očích.

„Tady jste ji našli?“ zeptal se král.

„Ano, pane.“

„Za tu krev na tvé ruce může ona?“

Ostatní vojáci se marně pokoušeli zadržet smích.

„Ano, pane.“ Odpověď zazněla poněkud nesměle.

Mysleli si, že se jim vysmívá. Kdepak. Toble s nimi nijak ne-souviselo.

Natáhl k dívce ruku a ta opět kousla. Nechal ji – neuhnul, ani když se její zoubky zabořily hluboko do jeho kostnatého ukazováčku.

Podívala se mu zpříma do očí a on jí pohled opětoval s rostoucím zaujetím. Toto nebyl pohled vyděšeného dítěte, které neví, co dělá.

Byl to pohled tvora, který chápe, že stojí tváří v tvář smrti, a přesto se rozhodl plivnout jí do obličejce.

„Malá zmije,“ zamručel.

Muži za ním se zasmáli. On si jich ale nevšiml. Nemyslel to jako vtip.

„Jsi tady sama?“ otázal se tiše.

Dívka neodpověděla. Se zuby zařatými do jeho kůže nemohla mluvit.

„Když mě pustíš,“ pokračoval, „neublížím ti.“

Dívka neodpověděla, jen ho dál upřeně sledovala, zatímco jí po bradě stékala jeho černá krev.

Král se poušmál. „Výborně. Neměla bys mi věřit.“

Uvolnil svůj prst ze sevření a pak zmítající se dívku opatrně vytáhl ze sutin. Přes veškerý svůj odpor ani necekla. A teprve když ji král zvedl a přitiskl si ji k hrudi – bohyně, byla tak lehká, že ji snadno udržel jednou rukou –, uvědomil si rozsah jejích zranění. Její potrháný oděv byl nasáklý krví, jejíž sladká vůně mu stoupala do nozder. Balancovala na hraně bezvědomí, ale odolávala mu, celé tělo v napětí.

„Odpočívej, malá zmije. Nic se ti nestane.“

Pohlídl ji po tváři a ona se ho znovu pokusila kousnout, ale konečky jeho prstů doprovázely záblesky magie. Onen šepot noci s sebou nesl bezesný spánek, jemuž neodolalo ani to zarputilé mládě.

„Co s ní máme udělat?“ zeptal se jeden z vojáků.

Král prošel okolo nich. „Nic. Já ji odnesu.“

Následovalo krátké ticho. Ačkoli je král neviděl, tušil, že si vyměňují nechápavé pohledy.

„Kam?“ zeptal se nakonec jeden z nich.

„Domů,“ odvětil král.

Dítě spalo a jednou rukou pevně svíralo jeho hedvábnou košili – dokonce i ve spánku pořád vzdorovalo.

Domů. Vezme ji domů.

Protože král Hiájü – vládce Domu noci požebrnaný bohyní Nya-xiou a jeden z nejmocnějších mužů světa – v tomto dítěti zablédl záblesk sebe sama. A tam, přímo pod její zařatou pěstičkou, v jeho brudi, se při pohledu na ni probudilo cosi hřejivého a hořkosladkého. Něco nebezpečnějšího než bláď.

O stovky let později se budou historici a učenci vracet k tomuto okamžiku. K tomuto rozhodnutí, které jednoho dne způsobí zkázu říše.

Zvláštní rozhodnutí, budou si šeptat. Proč to udělal?

Ano, proč?

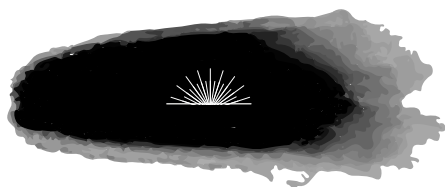
Upří přece vědí lépe než kdo jiný, jak důležité je chránit si své srdce.

A láska je ostřejší než jakýkoli kůl.

ČÁST PRVNÍ:

SOUMRAK

Kapitola jedna

Začalo to nevinně. Jenom malá hra, takové cvičení. Něco, co jsem si potřebovala dokázat. Ani nevím, kdy se to přehouplo v moji tajnou hanebnou rebelii.

Někteří by mohli namítat, že je hloupost, abych já, člověk, lovila v noci, když jsem proti své kořisti byla ve značné nevýhodě.

Tiskla jsem se ke zdi a dýku pevně svírala v rukou. Byl vlažný večer, kdy vzduch ještě dlouho po západu zůstával prosycen slunečním žářem. Okolo mě se válel hutný pach odpadků v uličkách, ale i hniječím masa a seschlé krve. Tady, v lidských čtvrtích Domu noci, se upíří nenamáhalo po sobě uklízet.

Uvnitř hradeb království měli být lidé v bezpečí – i oni tu žili jako občané, i když podřadní a ve všech ohledech slabší než temnorození. Tato druhá skutečnost ovšem často převážila nad první.

Ten muž byl Hiáj, křídla měl složená za zády. Očividně příliš nepoužíval magii, protože je neočaroval, aby si lov usnadnil. Nebo si možná jenom užíval, jak na svou kořist působí. Někteří z nich se rádi takto předváděli. Těšilo je, že z nich má někdo strach.

Sledovala jsem ze střechy, jak se plíží za svojí obětí – byl to chlapec, možná desetiletý, ale podvyživený. Hrál si

s míčem na dvorku hliněného domu, znovu a znovu jej házel do prachu a o blížící se smrti neměl ani tušení.

Bylo to od toho chlapce opravdu, opravdu hloupé, že se po setmění pohyboval sám venku. Nicméně já sama moc dobře věděla, jak se život v neustálém ohrožení na člověku podepíše. Třeba tato rodina posledních deset let držela děti každý den po setmění doma. Stačilo jediné nedopatření, zaneprázdněná matka, která syna zapomněla zavolat, nabručené dítě, kterému se ještě nechtělo domů k večeři. Jediný večer v životě.

Stávalo se to tak často.

Ale dnes večer ne.

Jakmile se upír dal do pohybu, já ho následovala.

Seskočila jsem ze střechy na dlažbu. Chovala jsem se tiše, ale upíří sluch je neomylný. Muž se otočil a upřel na mě ledové oči. Pod jeho ohrnutým rtem se zablýskl ostrý špičák.

Věděl, kdo jsem? Někteří mě poznali. Tomuto jsem nedala možnost.

Jednala jsem s naprostou jistotou. Za stovky předešlých nocí jsem svůj postup vypilovala k dokonalosti.

Nejdřív křídla. Dvakrát říznout, jednou do každého z nich – to jim znemožní létat. V případě Hiájů to bylo snadné. Kůže na jejich křídlech byla tenká jako papír. Občas jsem narazila na Rishana a s těmi to tak snadno nešlo. Propíchnout jejich opeřená křídla bylo náročnější, ale já si našla vhodnou techniku. Šlo o důležitý krok, a proto byl první na řadě. Potřebovala jsem je udržet na zemi. Jednou jsem křídla vynechala a málem jsem tu lekci nepřežila.

Nevynikala jsem nad nimi silou, takže jsem je musela převýšit přesností. Na chyby nebyl čas.

Upírovi se z hrdla vydralo cosi mezi bolestným sténem a zlostným zavrčením. Můj tep zrychlil a krev se mi

nahrnula až těsně pod kůži. Napadlo mě, jestli ji cítí. Celý život jsem strávila snahou svoji krev skrývat, ale v těchto chvílích jsem za ni byla ráda. Otupovala je. Tenhle trouba nebyl ani ozbrojený, a přesto se na mě bezostyšně vrhl.

Byl to skvělý pocit – vážně skvělý –, když mě podcenili.

Jedno bodnutí do boku, pod žebra. Další do krku. Na zabítí to nestačilo, ale na oslabení ano.

Přitlačila jsem ho ke zdi a píchla ho dýkou, abych ho znehybnila. Její čepel jsem předtím potřela Dhaivinthem – paralytickou látkou s rychlým nástupem, ale jen krátkou účinností. Působila pouhých pár minut, což mi ovšem zcela stačilo.

Ještě se mu povedlo škrábnout mě ostrými nehty párkrát do tváře, ale pak začaly jeho pohyby slábnout. A jakmile začal zrychleně mrkat, jako by se pokoušel probrat, zaútočila jsem.

Pokud chceš překonat brudní kost, musíš zabrat vůči sílou.

A přesně to jsem udělala – tvrdým úderem jsem kost prorazila a otevřela si cestu k srdci. Upíři byli ve všech ohledech silnější než já – disponovali mohutnějšími svaly, rychlejšími pohyby, ostřejšími zuby.

Ale srdce měli stejně měkké jako každý.

V momentě, kdy moje dýka pronikla do jejich hrudi, jsem vždycky uslyšela otcův hlas.

Neubýbej pobleďem, malá zmije, zašeptal mi Vincent do ucha.

Neuhnula jsem. Ani tehdy, ani dnes. Protože jsem věděla, co tam v té tmě uvidím. Věděla jsem, že spatřím krásnou tvář chlapce, jehož jsem kdysi velmi milovala, a jak přesně vypadala, když mu můj nůž zajel do prsou.

Upíři byli dětmi bohyně smrti. A tak mi přišlo poněkud zvláštní, že z ní mají stejný strach jako my lidé. Pokaždé jsem měla možnost vidět, jak se jich zmocnila hrůza, když si uvědomili, že je blízko.

Aspoň v něčem jsme byli stejní. Tváří v tvář konci se z nás všech stali stejní srabi.

Upíří krev byla tmavší než lidská. Skoro černá, jako by ji lidská a zvířecí krev konzumovaná v průběhu staletí postupně ztmavila. Jakmile jsem nechala toho upíra padnout, byla jsem od ní úplně celá.

Couvla jsem od jeho těla. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, že mě ta rodina pozoruje – jednala jsem tiše, ale ne dost tiše na to, aby si mě nevšimli, když se vše odehrálo v podstatě přímo u jejich dveří. Matka teď hocha pevně tiskla k sobě. Byl s nimi ještě muž a další dítě, mladší holčička. Byli pohublí a měli na sobě potrhané jednoduché oblečení, umazané od nekonečné práce. Všichni čtyři stáli ve dveřích a upřeně mě pozorovali.

Ztuhla jsem, jako když jelena v lese překvapí lovec.

Zvláštní, že právě tito vyhladovělí lidé, a ne ten upír, mě proměnili z lovice v kořist.

Možná šlo o to, že vedle upírů jsem věděla, kdo jsem. Ale když jsem se podívala na ty lidi, pohled se mi rozostřil, jako bych sledovala pokroucený obraz sebe sama.

Byli jako já. A přesto jsem neviděla nic, co bychom měli společného. Domnívala jsem se, že kdybych na ně promluvila, ani bychom nerozuměli zvukům, které druhá strana vydává. Případali mi jako zvířata.

Ošklivá pravda byla, že jedna moje část jimi byla znechucená, stejně jako mě znechucovaly všechny mé lidské slabosti. A přesto jiná moje část – nejspíš ta, která si vzpomínala, že jsem kdysi žila v úplně stejném domě – toužila poznat je blíž.

Samozřejmě jsem to neudělala.

Ne, nebyla jsem upírka. To bylo nad slunce jasné, každou vteřinu každého mého dne. Ale nepatřila jsem ani k nim.

Vtom jsem na tváři ucítila cosi studeného. Zvedla jsem ruku a nahmatala kapku vody. Déšť.

Kapky narušily naše zaražené ticho. Žena udělala krok vpřed, jako by chtěla něco říct, ale to já už opět zmizela ve stínech.

Rozhodla jsem se, že to vezmu oklikou. Obyčejně bych vyšplhala po hradbách přímo ke svému oknu v západním křídle. Tentokrát jsem to vzala na východ, seskočila do zahrad a zamířila k pokojům služebnictva. Proklouzla jsem oknem za přerostlým keřem s indigově modrými květy, které se v měsíčním svitu stříbřitě leskly. Jakmile jsem došlápla na podlahu, zaklela jsem, protože jsem uklouzla na jakémsi kusu jemné látky, která jako by proměnila hladkou dřevěnou podlahu v led.

Přivítal mě smích podobný krákání havrana, který vzápětí přerostl v chrchlavý kašel.

„Hedvábí,“ zaskřehotala stařena. „Nejlepší past na zloděje.“

„Fuj, jako kdybych vlezla do pekla, Ilano.“

„Pcha.“ Ilana vyšla zpoza rohu, pohlédla na mě s přivřenými očima, dlouze popotáhla z doutníku a vydechla dým nosem. Měla na sobě jakýsi hábit z vrstveného různobarevného šifonu a bohaté vlasy s černošedými pruhy vyčesané do mohutného drdolu. Z uší jí visely zlaté náušnice a vrásčité oční víčka jí zdobily šedomodré stíny a tlustá černá linka.

Její příbytek působil stejně chaoticky jako ona – všude se válely kusy oblečení a šperky a jasné barvy. Okno, kterým jsem přišla, vedlo do obýváku. Zavřela jsem ho za sebou, aby dovnitř nepršelo. Byt byl maličký, ale mnohem hezčí než ty hliněné polorozpadlé chatrče v lidské čtvrti.

Prohlédla si mě od hlavy k patě a promnula si kůži na krku. „Taková promočená krysa jako ty mi nemá co vytýkat.“

Podívala jsem se na sebe a zbledla. Teprve teď, v hřejivém světle lucerny, mi došlo, jak příšerně vypadám.

„Člověka by ani nenapadlo, že pod tím vším jsi vlastně krásná, Orayo,“ pokračovala. „Proč se pořád tak snažíš vypadat nepřitažlivě? Což mi připomíná! Něco pro tebe mám. Tady je to.“

Sukovitýma rukama pokroucenýma artrózou něco vylovila z hromady vedle sebe a hodila mi kus smotané látky. „Chyťte!“

Chytila jsem balíček do ruky a rozmotala ho. Pruh hedvábí se zlatem vyšívanými okraji měl nádhernou, temně fialovou barvu a byl skoro stejně dlouhý, jako já byla vysoká.

„Hned jsem si na tebe vzpomněla.“ Ilana se opřela o rám dveří a znovu popotáhla z doutníku.

Neptala jsem se, kde něco takového vzala. Navzdory pokročilému věku měla prsty pořád obratné – a taky ne-nechavé.

„Měla by sis ji nechat. Já přece tyhle věci nenosím. To přece víš.“

Já nosila jenom obyčejné černé oblečení, které poutalo co nejméně pozornosti a umožňovalo mi volně se pohybovat. Nikdy jsem si na sebe nebrala nic výrazného (co by přitahovalo pohledy ostatních), volného (za co by mě někdo mohl chytit) nebo těsného (co by mi bránilo v souboji nebo v útěku). Většinu času jsem chodila v kůži, i v tom nejparnějších létě. Chránila mě a byla nenápadná.

Jistě, krásné věci mě lákaly stejně jako ostatní. Jenže jsem byla obklopená predátory. Marnivost tak musela ustoupit přežití.

Ilana si odfrkla. „Já vím, že se ti taky líbí, ty malá kryso. I když máš strach si ji vzít. Je to škoda. Mladí v tomhle světě přichází o mládí. A o krásu. Tahle barva ti prostě sluší. Klidně si v ní jenom tancuj nahá v ložnici.“

Se zvednutým obočím jsem si prohlédla její pestrobarevnou osobu. „Takže tohle ty děláš po večerech?“

„Tohle a ještě víc,“ mrkla na mě. „A nedělej, že ty ne.“

Ilana u mě v ložnici nikdy nebyla, ale znala mě dost dobře na to, aby věděla, že mám vlastní šuplík plný barevných cetek, které jsem za ty roky posbírala všude možné. Šlo o věci zbytečně výrazné na to, abych je nosila v tomto životě, ale aspoň jsem mohla snít o tom, že je nosím v jiném světě.

Snažila jsem se Ilaně svoji opatrnost vysvětlit už mnohokrát, ale ona jí nerozuměla. Často mi dávala jasně najevo, že má opatrnosti *prostě dost!*

Upřímně jsem netušila, jak ta stará vrána dokázala přežít tak dlouho, ale byla jsem za to ráda. Lidé, které jsem ráno viděla ve slumu, nebyli ani trochu jako já a upíři v mém okolí se mi podobali ještě míň. Jen Ilana se držela někde mezi, stejně jako já.

Ale z úplně jiných důvodů.

Já v tomhle světě vyrostla, ale Ilana se dobrovolně stala jeho součástí před deseti lety. Jako mladá dívka jsem jí byla fascinovaná. Znala jsem jen velmi málo jiných lidí, takže mi nedošlo, že Ilana je i mezi ostatními lidmi tak nějak... jedinečná.

Znovu si sáhla na hrdlo. Uvědomila jsem si, že hadřík, který žmoulala v ruce, nebyl červený, tedy původně. Došla jsem k ní blíž a všimla si ranek na jejím krku – tři dvojice. Pak obinadla na zápěstí, pod kterým se skrývalo bohyně ví kolik dalších.

Musela jsem se zatvářit vyděšeně, protože se znovu rozchechtala.

„Dneska byla hostina,“ vysvětlila mi. „Dostala jsem za ni slušně zapláceno. Peníze za to, že mi krásní chlapi celý večer ocucávali krk. Moje mladší já by z toho bylo v sedmém nebi.“

Nedokázala jsem se ani pousmát.

Ano, neměla jsem ani tušení, jak se Ilaně podařilo přežívat tak dlouho. Většinu dobrovolných prodejců lidské krve – kterých nebylo mnoho – smrt dohnala po necelém roce práce. Také jsem moc dobře věděla, jak málo sebekontroly upírům zbyde, když je ovládne hlad.

V některých věcech jsme se s Ilanou nikdy nemohly shodnout.

„Na nějakou dobu teď zmizím,“ změnila jsem téma. „Jen jsem ti to chtěla říct, aby sis nedělala starosti.“

Ilana ztuhla. Dokonce i ve sporém světle jsem si všimla, jak zbledla. „Ten mizera. Takže ty to uděláš.“

Do tohoto rozhovoru se mi nechtělo, ačkoli byl nevyhnutelný.

„Možná bys měla na čas odejít z vnitřního města,“ pokračovala jsem. „Vrátit se do lidské čtvrti. Víím, že to tam nesnášíš, ale tam aspoň...“

„Na to kašlu.“

„Začíná Kejari, Ilano. Tady pro tebe není bezpečno. Mimo chráněné čtvrti jsou lidi v nebezpečí.“

„*Chráněné čtvrti*. Takhle říkají těm *slumům*. Já víím, proč jsem jeden z nich opustila. Páchne to tam zoufalstvím.“ Nakrčila nos. „Zoufalstvím a močí.“

„Je tam bezpečno.“

Neušlo mi, jak ironicky to zní, když jsem se z jednoho takového místa právě vrátila celá od krve.

„Pcha. Bezpečnost se přeceňuje. Co je to za život? Chceš mě vyhnat, když má přímo u mých dveří dojít k té nejvíce vzrušující události za poslední dvě století? Kdepak, zlato. Ani mě nehne.“

Byla jsem připravená, že zachovám klid. Věděla jsem, že Ilana mě nejspíš neposlechne. Ani tak se mi nepodařilo zamaskovat zklamání v hlase.

„Chováš se jako blázen. Jde jenom o pár měsíců. Možná jenom pár dnů. I kdybys měla odejít jenom na zahájení...“

„Blázen!“ vyprskla. „Takhle to říká? Tohle ti tluče do hlavy, kdykoli se chystáš udělat něco, co nemá pod kontrolou?“

Vydechla jsem skrz zatáté zuby. Ano, Vincent mi říkal, že se chovám jako blázen, když jsem se bezdůvodně odmítala chránit. A měl pravdu.

Lidská čtvrt je možná slum, ale aspoň se v ní lidé mohou utěšovat zdáním bezpečí. Tady? Nedovedla jsem si představit, co bude s Ilanou – nebo s jinými lidmi ve vnitřním městě –, až Kejari začne. Zvlášt s těmi, co svoji krev už někdy nabídli.

Slyšela jsem spoustu historek o tom, jakou v těchto turnajích mají lidé roli. Nevěděla jsem, které z nich byly pravdivé a které přitažené za vlasy, ale i tak se mi z nich obracel žaludek. Občas jsem se na ně chtěla zeptat Vincenta, ale bylo mi jasné, že by si myslel, že mám strach o sebe. A nechtěla jsem, aby si o mě dělal ještě větší starosti než dosud. A navíc... neměl ani tušení, jak moc jsme se s Ilanou v posledních letech sblížily.

Vincent neměl ani tušení o spoustě věcí. O těch částech mého já, které se tak docela neshodovaly s jeho představou o tom, jaká bych měla být. Podobně jako mě v něčem nikdy nemohla pochopit Ilana.

A stejně jsem nevěděla, co bych bez jednoho nebo druhého dělala. Neměla jsem žádnou rodinu. Ať se mnou v tom domě, v jehož troskách mě Vincent našel, žil kdokoli, byl po smrti. Pokud mi zbyli nějakí vzdálení příbuzní, zůstali někde mimo můj dosah. Aspoň do doby, než zvítězím v Kejari. Ale měla jsem Vincenta a měla jsem Ilanu a ti se stali mojí rodinou, ačkoli mi ani jeden z nich nemohl ve všem tak docela porozumět.

A když se teď možnost, že bych o Ilanu přišla, stala mnohem hmatatelnější, strach mi sevřel srdce ledovými kleštěmi a odmítal mu ulevit.

„Ilano, prosím,“ naléhala jsem podivně zastřeným hlasem. „*Prosím*, odejdi.“

Ilaniny rysy změkly. Nacpala doutník do přetékačícího popelníku a popošla ke mně tak blízko, že jsem rozeznala jednotlivé vrásky okolo jejích očí. Pohládila mě vyžilou rukou po tváři. Voněla dýmem a výrazným růžovým parfémem... a krví.

„Jsi tak sladká,“ řekla. „Pichlavá, ale sladká. Sladkokyselá. Jako... jako ananas.“

Teď už jsem se navzdory strachu neudržela a usmála se. „*Ananas?*“

Směšné slovo. Nejspíš si ho vymyslela, to by jí bylo podobné.

„Jenže já jsem unavená, zlato. Strach mě unavuje. Odešla jsem ze čtvrti, protože jsem chtěla zjistit, jak se žije tady, a je to přesně takové dobrodružství, jaké jsem čekala. Každý den nasazuju život, abych tady mohla být. Jako ty.“

„Ale nemusíš to přehánět.“

„Lehkomyslnost je svým způsobem rebelie. A já vím, že to víš stejně jako já. I když máš všechny barvičky nacpané v šuplíku.“ Významně pohlédla na mé zakrvácené oblečení. „I když to schováváš ve stinných uličkách čtvrti.“

„Prosím, Ilano. Aspoň na týden, když ne na celý Kejari. Tumaš,“ podala jsem jí šálu. „Vezmi si tuhle nevkusnou věc a můžeš mi ji dát, až se vrátíš. A já ti dokonce slíbím, že ji budu nosit.“

Dlouho mlčela a nakonec si ten kus hedvábí vzala a nacpala si ho do kapsy. „Dobře. Ráno odjedu.“

Úlevně jsem si vydechla.

„Ale ty. Ty, paličatá kryso...“ Přitiskla mi dlaně k tvářím. „Ty buď opatrná. Nebudu tě poučovat o tom, do čeho tě on nutí...“

Vytrhla jsem se z jejího překvapivě pevného sevření. „On mě do ničeho *nenutí*.“

„*Pcha!*“ Uhnula jsem právě včas, protože vyprskla tak silně, že se jí od úst rozletěly sliny. „Nechci se dívat, jak se stáváš jednou z nich. To by bylo...“ Pak zavřela pusku a s až nezvyklou něžností mi pohlédla do očí. „To by byla strašná *nuda*.“

Tohle nechtěla říct a já to věděla. Ale tak už to mezi námi dvěma chodilo. Tolik syrové upřímnosti a nepřijemné něhy skryté v nevyřčeném. Já neřekla nahlas, že se zúčastním Kejari, a ona zase neřekla nahlas, že má o mě strach.

I tak mě překvapilo, že má na krajíčku. Teprve v tu chvíli mi došlo, že ona má jenom mě. Já měla aspoň Vincenta, ale ona byla úplně sama.

Pak jsem sjela pohledem k hodinám a zaklela jsem.

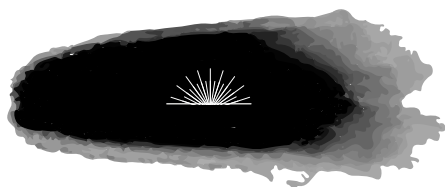
„Musím jít,“ vyhrkla jsem a zamířila k oknu. „Ne aby ses upila k smrti, ty stará čarodějnice.“

„Pýcha předchází pád,“ odvětila a otřela si oči. Veškeré stopy její zranitelnosti zmizely.

Babo bláznivá, pomyslela jsem si láskyplně.

Otevřela jsem okno, z něhož se na mě vyvalila vlhkost letního deště. Neplánovala jsem se zastavit – na jazyku mi však sedělo něco těžšího, slova, která jsem dosud vyřkla nahlas jen jednou a byla určená někomu, kdo si je zasloužil méně.

Jenže Ilana už mezitím zmizela ve své ložnici. Spolkla jsem, co jsem se chystala říct, a zmizela do noci.

Kapitola dvě

Když už začalo pršet, přšelo o sto šest. Pro Dům noci to bylo typické. Vincent svým suchým a sardonickým způsobem často žertoval, že tato země nedělá nic napůl. Slunce nás buď ničí spalujícím žářem, nebo úplně zmizí za vrstvami hustých šedočervených večerních mračen. Vzduch je buď suchý a horký tak, že byste přísahali, že vás upeče zaživa, nebo tak mrazivý, že vám z toho praskají klouby. Měsíc se polovinu času skrývá za oparem, ale když už je vidět, třpytí se jako naleštěné stříbro a jeho světlo je tak silné, že v něm písečné duny připomínají rozvlněný oceán – nebo já si tak aspoň rozvlněný oceán představovala.

V království temnorozených nepršelo často, ale když už přšelo, byl to pořádný liják.

Než jsem došla do paláce, byla jsem promočená na kost. Cesta vzhůru po stěně budovy byla zrádná, každý kámen byl mokrá a kluzký, ale nešplhala jsem takto v dešti poprvé a ani naposled. Když jsem se konečně dostala do své ložnice umístěné vysoko nad zemí, bolelo mě celé tělo.

Z vlasů mi crčela voda. Vyždímala jsem je a zmáčela sametovou lavici pod oknem. Otočila jsem se k horizontu. Bylo takové horko, že déšť zahalil město do oblaku stříbrné páry. Výhled byl odtud úplně jiný než ze střech v lidské

čtvrti. Tam jsem viděla jen řady hliněných chatrčí v různých odstínech hnědé. Zato v srdci Sivrinaje – v teritoriu vládnoucích temnorozených – přetékal každý pohled okázalou elegancí.

Mé okno skýtaló výhled na symetrické moře rozvláňných křivek. Architektura temnorozených hledala inspiraci v obloze a v Měsíci – kupole s kovovými střechami, leštěná žula, stříbrné rámy vykládané indigovým sklem. Měsíční světlo a déšť při pohledu odtud laskaly záplavu platiny. Město bylo tak ploché, že i přes jeho masivní rozměry jsem stále rozeznala duny rýsující se za jeho hradbami.

Věčným životem obdaření upíři dokázali umění temné a nebezpečné krásy vypilovat k dokonalosti. Slyšela jsem, že obyvatelé Domu stínu ležícího za Slonovinovým mořem byli stejně zruční ve stavitelství jako ve výrobě zbraní, a každý palác se tak pyšnil mnoha špičatými věžičkami porostlými krvavým břechtanem. Někteří dokonce prohlašovali, že jejich architektura je nejvytříbenější na celém světě – já se však divila, jak někdo může něco takového tvrdit, pokud někdy viděl Dům noci seshora, stejně jako já ze svého pokoje. Město bylo úchvatné dokonce i za denního světla, kdy jsem byla jediná, kdo ho takto mohl pozorovat.

Opatrně jsem zavřela okno. Dřív než jsem dotáhla klikku, někdo zaklepal na dveře. Dvojitá zaťukání, tiché, ale naléhavé.

Do háje.

Ještě že jsem se nevrátila o pár minut později. Jít ven zrovna dnes večer bylo riskantní, ale já si nemohla pomoci. Měla jsem nervy napjaté k prasknutí. Potřebovala jsem něčím zaměstnat ruce.

Rychle jsem si svlékla plášť a odhodila ho na hromadu oblečení v koutě, pak jsem se nasoukala do županu a zavázala ho tak, abych pod ním skryla všechnu krev.

Pospíchala jsem ke dveřím a otevřela je. Vincent bez váhání vešel.

Rozhlédl se po pokoji chladným kritickým pohledem. „To je ale nepořádek.“

Hned mi bylo jasné, jak se asi cítí Ilana. „Mám větší starosti než úklid.“

„Pořádek je zásadní předpoklad jasné mysli, Orayo.“

Bylo mi třiadvacet, a on mě stejně pořád poučoval.

Plácla jsem se do čela, jako by mi právě sdělil informaci, která naprosto převrátila moje vnímání světa. „Ale ne. Vážně?“

Vincent přimhouřil měsíčně stříbřité oči. „Jsi drzý fraček, malá zmije.“

Urážky byly jeho nejsilnějším projevem náklonnosti. Stejně jako Ilana maskoval něhu tvrdými slovy. Třeba to něco znamenalo. Ve všem ostatním byli ti dva tak odlišní. Ale třeba mělo tohle místo na nás na všechny stejný vliv. Naučilo nás skrývat lásku za ostrými hranami.

Tentokrát mě však jeho hodnocení zasáhlo. Zvláštní, co nakonec přiměje strach vybublat na povrch. A já *měla* strach, i když jsem si dávala dobrý pozor, abych ho nedala najevo. A věděla jsem, že Vincent má taky strach. Poznala jsem to podle toho, jak ho úsměv přešel, když se na mě podíval.

Někdo by si mohl myslet, že Vincent nemá strach z ničeho. I já si to dlouho myslela. Od malička jsem ho znala jako vladaře – denně jsem měla před očima, jak požívá neotřesitelné úcty společnosti, která nechová úctu k ničemu.

Nebyl mým pravým otcem. Neměla jsem v sobě jeho krev, magickou moc nebo nesmrtelnost. Ale naučila jsem se jeho nemilosrdnosti. Pěstoval ji ve mně, osten za ostnem.

Ovšem jak jsem vyrůstala, pochopila jsem, že být nemilosrdný neznamená nemít z ničeho strach. Strach mě doprovázel pořád. A Vincenta taky. Muž, který se nebál ničeho, měl strach ze mě – ze své lidské dcery vychované ve světě, který měl znamenat její jistou smrt.

Až do Kejari. Turnaje, který mohl změnit všechno.

Když zvítězím, získám svobodu.

Když prohraju, je po mně.

Vincent zamrkal a oba jsme se v duchu rozhodli nedávat své myšlenky najevo. Pak si mě prohlédl od hlavy k patě, jako by mě viděl poprvé v životě. „Jsi celá mokrá.“

„Byla jsem ve vaně.“

„Před tréninkem?“

„Potřebovala jsem se uvolnit.“

To vlastně ani nebyla lež. Jenom jsem se rozhodla, že toho dosáhnu úplně jinak než tím, že se naložím do vody s levandulovým olejčkem.

Dokonce i tahle nevinná věta poukázala na realitu naší situace natolik, že Vincent znervózněl. Zkřivil rty a prohrábl si plavé vlasy.

Poznávací znamení. Jediné. Něco ho tížilo. Mohlo to souviset se mnou nebo s blížícím se turnajem nebo...

Musela jsem se zeptat.

„Co je?“ otázala jsem se tiše. „Potíže s Rishany?“

Mlčel.

Sevřel se mi žaludek. „Nebo snad s Domem krve?“

Nebo snad s obojím?

On ztěžka polkl a zavrtěl hlavou. Ten nepatrný pohyb však stačil k tomu, aby mi potvrdil mé podezření.

Chtěla jsem se ptát dál, ale Vincent sjel rukou k boku a já si všimla, že si přinesl svůj rapír.

„Naše práce je důležitější než tyhle nudné záležitosti. Někaký nepřítel nás bude trápit vždycky, ale ty máš už jen dnešní noc. Pojd.“

Vincent byl stejně neúprosný trenér jako vládce, pečlivý a důkladný. Už dávno jsem si zvykla, ale i tak mě intenzita

jeho útoků překvapila. Nedopřál mi ani chvíličku na přemýšlení nebo zaváhání. Útočil zbraní, křídly, využíval veškerou svoji sílu, a dokonce i magii, po které během našich tréninků sahal jen zřídka. Jako by se mi snažil přesně ukázat, jaké by to bylo, kdyby se temnorozený král upírů rozhodl, že mě zabije.

Ale znovu opakuji, že Vincent mě nikdy nešetřil. I když jsem byla ještě dítě, nikdy mi nedovolil zapomenout, jak blízko číhá smrt. Při každé chybě mi přiložil ruku ke krku – přitiskl mi ke kůži dva prsty napodobující špičáky.

„Je po tobě,“ říkával. „Další pokus.“

Tentokrát jsem mu nedovolila se mého krku dotknout. Svaly unavené předchozím soubojem sice vzdorovaly, ale stejně jsem se vyhnula každému úderu, uskočila před každým chvatem a vykryla každý výpad. Až konečně, po mnoha nekonečných vyčerpávajících minutách, se mi povedlo přitlačit ho ke zdi a zapíchnout mu do hrudi prst – hrot mého meče.

„Je po tobě,“ zafuněla jsem.

A díky Matce za to, protože další příšernou vteřinu tohohle zápasu už bych nepřežila.

Vincent se na okamžik pyšně pousmál. „Mohl jsem použít Asteris.“

Asteris – jeden z nejmocnějších a nejvzácnějších magických darů temnorozených upírů. Údajně čistá energie získaná z hvězd, která se projevuje jako oslepující černá záře schopná okamžitě zabít. Vincent v tomto umění nenašel přemohitele. Jednou jsem viděla, jak s jeho pomocí srovnal se zemí celou budovu plnou rishanských povstalců.

Celé roky se pokoušel naučit mě ovládat magickou moc. Zvládla jsem vykřesat pár jisker. Čiré zoufalství ve srovnání se smrtící silou magie upírů – ať už z Domu noci, nebo odjinud.

Na okamžik se mi z té představy – čerstvé připomínky, o kolik jsem slabší než bojovníci, kterým se chystám

postavit – zatočila hlava. Ale veškerou nejistotu jsem co nejrychleji zaplašila. „Asteris by ti nepomohl, kdybys už byl po smrti.“

„Stihla bys to tak rychle? Vždycky jsi měla problém najít srdce.“

Pokud chceš překonat brudní kost, musíš zabrat vší silou.

Zahnala jsem nechtěnou vzpomínku. „Ten už nemám.“

Pořád jsem mu tlačila prstem na hrud. Nikdy jsem si nebyla tak úplně jistá, kdy trénink skončil, takže jsem zůstávala v pohotovosti, dokud někdo zápas výslovně neukončí. Byl jen pár centimetrů ode mě, pár centimetrů od mého krku. Nikdy v životě jsem si k sobě žádného upíra nepustila tak blízko. Pach mojí krve pro ně byl neodolatelný. I kdyby se tomu nutkání snad upíři chtěli postavit – což dělávali velmi zřídka –, nejspíš by se nedokázali ovládnout.

Vincent mi to doslova vtloukl do hlavy. Nikdy nikomu nevěř. Nikdy se nevzdávej. Vždycky si chraň srdce.

A když jsem neposlechla, draze jsem za to zaplatila.

Ale ne s ním. S ním nikdy. Mnohokrát mi ošetřoval krvácející rány, aniž by na sobě nechal znát jen špetku pokušení. Strážil mě, když jsem spala. Pečoval o mě, když mi bylo nejhůř.

Díky tomu bylo všechno snazší. Celý život jsem prožila ve strachu, neustále jsem měla na paměti svoje slabiny a znevýhodnění, ale aspoň jeden bezpečný přístav mi zůstal.

Vincent si mě pátravě prohlížel.

„Výborně.“ Odstrčil moji ruku a já popošla stranou. Cestou jsem si mnula čerstvou otevřenou ránu na paži. Krev sotva vzbudila jeho pozornost.

„Na tohle si tam musíš dávat pozor,“ varoval mě. „Krvácení by tě mohlo přijít draho.“

Nakrčila jsem nos. Bohyně, ten musí být vážně vydešený, když mi říká takové základy. „Já vím.“

„Víc než obvykle, Orayo.“

„Já vím.“

Otočila jsem se zády k němu a napila se z lahve. Zrak mi padl na fresky na stěně – nádherné a děsivé malby zobrazující upíry s ostrými zuby zmítající se v moři krve pod stříbrnými hvězdami. Toto soukromé cvičiště bylo vyhrazeno jen pro Vincenta a jeho nejvýše postavené bojovníky a vyznačovalo se zbytečně přehnanou nechutnou výzdobou nehodící se k místu plnému slin, krve a potu. Podlaha byla vysypaná jemným slonovinovým pískem z dun, který sloužící obměňovali jednou týdně. Kruhovou stěnu zdobil po celé délce onen panoramatický výjev smrti a dobývání.

Zobrazoval Hiáje s netopýřími křídly v různých odstínech od mléčné bílé až po popelavě černou. Před dvěma sty lety bych zde viděla opeřená křídla Rishanů, nepřátelského klanu věčně usilujícího o trůn Domu noci. Od té doby, co bohyně Nyaxia stvořila upíry – před více než dvěma tisíci lety, podle některých možná ještě dříve –, tyto dvě sekty vedly neúprosnou válku. A s každým obratem, s každou novou pokrevní linií na trůně, se tato freska měnila – malíři mazali jeden druh křídel a domalovávali druhý a zase naopak. Během těch tisíců let došlo k desítkám takových změn.

Ohlédla jsem se přes rameno po Vincentovi. Nechal svá křídla na očích, což bylo neobvyklé. Obvykle je skrýval pomocí magie, pokud se zrovna neúčastnil nějaké diplomatické události, kde bylo třeba ukázat moc Hiájů. Byla tak dlouhá, že se spodními okraji téměř dotýkala podlahy, a černá – tak černá, že popírala přírodní zákony. Jako by se světlo vsáкло do jeho kůže a tam zemřelo. Ještě úchvatnější však na nich byly červené pruhy. Karmínová barva splývala po jeho křídlech v potůčcích, které se stékały na okrajích i na ostrých špičkách. Když Vincent křídla roztáhl, vypadala jako obtažená krví, dost sytou na to, aby pronikla i tou nejhustší temnotou.

Černá barva byla sice nezvyklá, ale nikoli nevídaná. Zato červená byla jedinečná. Každý hiájský nebo rishanský dědic

měl dvě znamení – červené na křídlech a další na těle. To se objevilo, když předchozí dědic zemřel. Vincentovo znamení se nacházelo na hrdle, těsně nad klíční kostí. Bylo úchvatné, připomínalo měsíc v úplňku a křídla, která se mu obtáčela okolo krku jako čerstvá krvavá rána. Zahlédla jsem ho jen několikrát. Obvykle ho skrýval pod vysokými límci nebo pod hedvábným černým šátkem, který nosil pečlivě uvázaný okolo šíje.

Když jsem byla mladší, jednou jsem se ho zeptala, proč znamení neukazuje častěji. On mi věnoval vážný pohled a klidně poznamenal, že není moudré nechávat krk odhalený.

Taková odpověď mě neměla překvapit. Vincent si byl dobře vědom, že nepřátelé číhají za každým rohem, za hradbami i uvnitř. Každý nový král, ať už z řad Hiájů, nebo Rishanů, byl korunován na hromadě mrtvol. On nebyl žádnou výjimkou.

Odvrátila jsem se od fresky právě ve chvíli, kdy tiše podotkl: „Blíží se úplněk. Měla bys mít ještě pár dní, ale může to začít kdykoli. Buď připravená.“

Polkla jsem další doušek vody. Stejně jsem pořád cítila v ústech popel. „Já vím.“

„Může to začít kdykoli. Ona má ráda, když je to... nečekané.“

Ona. Matka noci, stínů, krve, matka všech upírů. Bohyně Nyaxia.

Každou chvíli mohla zahájit událost, kterou jí Dům noci jednou za sto let vzdával hold. Krutý turnaj skládající se z pěti zkoušek během čtyř měsíců, z něhož vzejde pouze jediný vítěz. A ten si odnese nejvzácnější cenu na světě – dar od samotné bohyně.

Kejari se účastnili upíři z celých Obitraes. Lákal je příslib bohatství a poct. Desítky nejsilnějších bojovníků ze všech domů – Domu noci, Domu stínu a Domu krve – umírali v honbě za vítězstvím.

A podobný konec nejspíš čekal i mě.

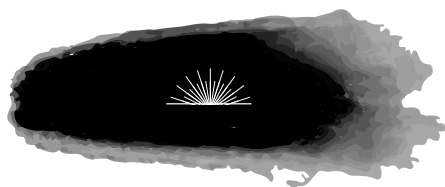
Oni však bojovali o moc. Já šla do boje o přežití.

Vincent i já jsme se otočili jeden k druhému v tutéž chvíli. Vždycky byl bledý, takže odstín jeho kůže téměř odpovídal stříbřitým očím, ale teď získal až chorobný nádech.

Tváří v tvář jeho strachu se ten můj stával nesnesitelným, ale stejně jsem se mu snažila vzdorovat. Slíbila jsem to. Na tuhle událost jsem trénovala celý život. Já Kejari přežiju. Zvítězím v něm.

Stejně jako Vincent před dvěma sty lety.

On si odkašlal a narovnal se. „Jdi se převléknout do něčeho slušného. Půjdeme se podívat na tvoje konkurenty.“

Kapitola tři

Vincent říkal, že jde o hostinu k uvítání těch, kteří do Domu noci přicestovali na zahájení Kejari. To ovšem bylo chabé vyjádření. Tahle „hostina“ byla především přehlídkou nestydatého přezírání.

Koneckonců, proč ne? Kejari se konal jen jednou za sto let a jeho pořádání bylo pro Dům noci nesmírnou ctí. V průběhu turnaje vítal Sivrinaj hosty z každého koutu Obitraes. Šlo o důležitou diplomatickou událost, především pro šlechtice z Domu noci a z Domu stínu. Po návštěvě z Domu krve nikdo příliš netoužil – to, že pozvánku nedostal nikdo z krverozených, mělo přece svůj důvod –, ale Vincent si nikdy nenechal ujít příležitost natřásat se před zbytkem upírské smetánky.

Do této části hradu jsem chodila tak málo, že jsem úplně zapoměla, jak je okouzující. Strop tvořila vysoká vitrážová kupole zobrazující zlaté hvězdy roztroušené po azurové obloze. Měsíční světlo pronikající skrz tančilo ve spirálách mezi hosty. Na šesti dlouhých stolech už zůstaly jen ubohé zbytky čehosi, co ještě před několika hodinami musel být neuvěřitelným banketem. Upíři si dovedli vychutnat jakékoli jídlo, ale krev – lidská, upíří nebo zvířecí – byla pro jejich přežití nezbytná. Jídlo, dávno vychladlé,

pořád leželo na stolech, zatímco z krve zbyly jen zarudlé skvrny a cákance na talířích a ubrusech.

Vzpomněla jsem si na šrámy na Ilanině krku a zápěstí a přemítala, které ze skvrn jsou asi její.

„Všichni už jsou po jídle.“ Vincent mi nabídl rámě a já se do něj zavěsila. Držel mě mezi sebou a zdí. Působil naprosto uvolněně, ale já dobře věděla, že je to záměrné – rámě i moje umístění. To první připomínalo ostatním v sále, že jsem jeho dcera. A to druhé mě chránilo před každým, kdo by mohl v touze po krvi učinit impulzivní rozhodnutí, kterého by později litoval.

Vincent mě obvykle na podobné sešlosti nevodil – ze zřejmých důvodů. Oba jsme věděli, že člověk v sále plném hladových upírů představuje nepříjemnou komplikaci pro obě strany. Když už jsem mezi upíří společnost vyrazila, přitahovala jsem nevidanou pozornost. A dnešek nebyl výjimkou. Když Vincent vstoupil, všichni se otočili k němu. A hned vzápětí ke mně.

Celá jsem ztuhla.

Všechno bylo *špatně*. Být tak na očích. Muset sledovat tolik hrozeb najednou.

Většina hostů se po večeři přesunula na taneční parket. Zhruba stovka upírů tak tancovala nebo probírala klepy a popíjela červené víno – nebo krev. Všimla jsem si známých tváří od Vincentova dvora, ale víc jsem jich neznala. Upíří z Domu stínu na sobě měli těžké a upnuté oblečení. Ženy se pyšnily korzety a přiléhavými sameťovými róby, muži se nosili v těsných minimalistických oblecích – nic z toho se ani zdaleka nepodobalo volným hedvábným pláštům Domu noci. Zahlédla jsem i pár neznámých tváří z odlehlejších oblastí Domu noci, upíry, kteří nežili ve městě, ale možná spravovali panství na západ od pouště nebo na ostrovních teritoriích v Kostnatém moři.

„Dívám se po obvazech,“ pošeptal mi Vincent se skloněnou hlavou tak tiše, aby to nikdo jiný neslyšel. „Někteří už možná učinili krevní oběť.“

Oběť bohyni Nyaxii – aby dali najevo svůj záměr vstoupit do Kejari. Mí protivníci.

„Lord Ravinthe.“ Vincent kývl k muži s popelavými vlasy, který byl na druhé straně sálu zabraný do nějakého živého rozhovoru. Při jednom z jeho rozevlátých gest jsem zahlédla záblesk bílé barvy na jeho ruce – byla to látka nasáklá černočervenou krví zakrývající ránu.

„Kdyysi jsem s ním bojoval,“ pokračoval Vincent. „Má špatné pravé koleno. Dobře to skrývá, ale hodně ho to bolí.“

Přikývla jsem a pečlivě si tu informaci uložila do paměti, zatímco mě Vincent dál provázel sálem. Na někoho, kdo nedával pozor, jsme možná mohli působit, že se jen tak procházíme, ale ve skutečnosti mi na každém kroku ukazoval další účastníky a sděloval mi vše, co věděl o jejich slabostech.

Útlá plavovlasá stínorozená žena s ostrými rysy.

„Kiretta Thannová. Setkal jsem se s ní před mnoha lety. Slabá šermířka, ale silná kouzelnice. Hlídej si před ní svoje myšlenky.“

Tlustý vysoký muž, který se na mě podíval hned v prvním okamžiku, kdy jsme vstoupili do sálu.

„Biron Imanti. Krvežíznivý až hrůza.“ Vincent znechuceně ohrnul ret. „Půjde po tobě, ale bude tak zpitomělý, že bys to měla snadno dokázat použít proti němu.“

Dokončili jsme jedno kolečko po obvodu sálu a zahájili další. „Viděl jsem pár dalších. Ibrihima Caina. A...“

„*Ibrihima?*“

Vincent pozvedl obočí. „Mnozí se Kejari zúčastní jen proto, že cítí, že nemají jinou možnost.“

Zapátrala jsem po Ibrihimovi pohledem. Byl to mladý upír, jen o málo starší než já, s nezvykle pokorným

vystupováním. Jako by vycítil můj pohled, obrátil ke mně oči částečně skryté pod závojem vlnitých černých vlasů. Pousmál se na mě, čímž odhalil zohavené dásně zbavené špičáků. Vedle něj stála jeho matka, žena stejně brutálně agresivní, jako byl její syn tichý – a původkyně jeho zohydění.

Podobných příběhů jsem slyšela už spoustu. Zhruba před deseti lety, když stál Ibrihim na prahu dospělosti, ho rodiče popadli, vytrhli mu zuby a pohmoždili mu levou nohu. Mně tehdy bylo zhruba třináct. Ibrihimova tvář se proměnila v jednu velkou opuchlou pohmožděninu. Málem bych ho nepoznala. Byla jsem zděšená a nechápala jsem, proč Vincent není.

Tehdy mi nedošlo, že upíři žijí v trvalém strachu ze svých příbuzných. Nesmrtelnost udělala z nástupnictví pořádně krvavou záležitost. Dokonce i Vincent cestou za svým postavením zavraždil své rodiče a tři sourozence. Upíři zabíjeli rodiče pro moc a pak mrzačili své děti, aby jim zabránili udělat totéž. Tím uspokojili svá ega v přítomnosti a současně si zajistili budoucnost. Jejich pokrevní linie bude pokračovat... ale teprve až budou sami připravení.

Kejari tak aspoň nabízel Ibrihimovi šanci získat zpět svou důstojnost, anebo zemřít jako hrdina. Ale stejně...

„Přece si nemůže myslet, že vyhraje,“ přemítala jsem tiše.

Vincent se na mě po očku podíval. „Všichni tady si nejspíš totéž říkají o tobě.“

Nemýlil se.

Vtom nás zahalil nesnesitelný odér šeříku.

„Tady jste, pane. Zmizel jste. Už jsem si začínala dělat starosti.“

Vincent i já jsme se otočili. Blížila se k nám Jesmine, která si pečlivě přehodila popelavě hnědé vlasy přes odhalené rameno. Měla na sobě sytě rudou róbu, která ač byla

jednoduchá, dávala na odiv její nádhernou postavu. Na rozdíl od většiny ostatních Hiá'jů si ponechala křídla viditelná – byla břidlicově šedá a lemovaly je karmínové volány jejích šatů kolem výkroje na zádech. Hluboký výstřih odhaloval mohutné poprsí a skvrnitou bílou jizvu táhnoucí se středem její hrudní kosti.

Jesmíne vždy s pýchou ukazovala obojí – poprsí i jizvu. Ne že bych jí to chtěla vyčítat. Její poprsí bylo objektivně obdivuhodné, a co se jizvy týkalo... říkalo se, že přežila pokus proklát jí srdce kulem. Kdybych něco takového dokázala, také bych se tím vychloubala každý den.

Vincentovi zacukalo v koutku. „Práce nepočká. Vždyt to znáte.“

Jesmíne pozvedla karmínovou sklenici. „Jistě že znám,“ zapředla.

Slunce, vezmi si mě.

Zatím jsem nevěděla, co si o Vincentově nové velitelce stráže myslet. Ženy v Domu noci se k tak vysokým postům dostaly jen zřídka – za posledních tisíc let na stejné pozici sloužily jen tři ženy –, takže jsem to schvalovala už jenom z principu. Ale také jsem byla celý život vedena k nedůvěřivosti. Předchozím velitelem stráže byl neupravený a zjizvený muž zvaný Thion, který sloužil dvě stě let. Nijak se mi nelíbil, ovšem aspoň jsem věděla, že je loajální.

Jenže když pak Thion onemocněl a nakonec zemřel, přirozenou nástupkyní se stala jeho nejvyšší generálka Jesmíne. Nic jsem proti ní neměla, ale nic jsem o ní nevěděla a rozhodně jsem jí nevěřila.

Možná v tom byla jen žárlivost, protože to vypadalo, že Vincentovi se líbí.

Naklonil se k ní trochu blíž. „Vypadáte úchvatně,“ pochválil ji tiše.

Vážně se mu musela hodně líbit.

Přes veškerou snahu zachovat tvář jsem si tiše odfrkla. Jesmine obrátila své ametystové oči ke mně. Zatím si mě pořád prohlížela spíš s neskrývanou zvědavostí než s poněkud utahanou mrzutostí typickou pro zbytek Vincentova kruhu nejbližších.

Pomalu přešla hodnotícím pohledem moji postavu i kožený úbor a nakonec se dlouze zastavila u mého obličje. V jiné situaci bych si to snad vyložila jako projev chlípnosti. Což by bylo... lichotivé, pokud by podobné projevy často nepředcházely pokusu o útok na mé hrdlo.

„Dobrý večer, Orayo.“

„Zdravím, Jesmine.“

Všimla jsem si, jak se jí rozšířily nozdry – byl to jen nepatrný pohyb, ale mně stejně neušel. O krok jsem couvla a sjela rukou k dýce. Vincent to také zaznamenal a nenápadně přenesl váhu tak, aby mě před ní chránil tělem.

„Podejte mi hlášení o Domu krve,“ přikázal jí Vincent a pohledem mi naznačil, abych šla. Zamířila jsem zpátky ke dveřím, dál od ostatních hostů.

Dostala jsem od nich skoro tak daleko, aby se mi snáze dýchalo. Skoro.

Když jste mladí, strach vás vysiluje. Zatemní vám mysl i smysly. Já už se bála nepřetržitě tak dlouho, že se strach zařadil mezi ostatní tělesné funkce – tlukot srdce, dýchání, pocení, svaly. Za ty roky jsem se naučila odstrihnout je od emocí.

S hořkou pachutí žárlivosti na jazyku jsem se opřela o rám dveří a pozorovala dění v sále. Zvláštní pozornost jsem věnovala těm, které Vincent označil jako účastníky Kejari. S výjimkou Ibrihima, který tiše seděl u stolu, působili většinou uvolněně – tancovali, popíjeli a flirtovali. Až přijde úsvit, usnou snad v klidu v objetí jednoho nebo tří partnerů, aniž by je napadlo, jestli se vůbec ještě někdy probudí?

Anebo konečně poznají, jaký je to pocit, když člověk leží, zírá do stropu a cítí na kůži dotek jejich smrtící bohyň?

Něco mě zaujalo na druhé straně sálu.

Ta postava byla tak nehybná, že jsem si jí málem nevšimla. Ale bylo na ní cosi zvláštního, co mě zarazilo, ačkoli jsem zpočátku nevěděla proč. Po krátkém pozorování jsem došla k závěru, že nejde o jednu věc, ale řadu drobných detailů.

Stál na opačném konci sálu, daleko od hýření na parketu, zády ke mně. Díval se na jeden z mnoha obrazů na stěně. Na tu dálku jsem neviděla nic bližšího, ale sama jsem ten obraz znala dobře. Byl nejmenší v sále, úzký a dlouhý. Zobrazoval hvězdami posetou, indigově modrou oblohu, která postupně přecházela v sytě červenou. Na pozadí se rýsovala osamělá postava – umírající rishanský bojovník zachycený uprostřed pádu k zemi. Jeho nahé tělo bylo z velké části skryté za tmavými opeřenými křídly, až na nataženou ruku, která se zoufale snažila dosáhnout na něco, co viděl bojovník, ale my už ne.

Po nástupu Hiájů zůstalo v hradu jen málo rishanského umění. Většina děl byla zničena nebo přemalována tak, aby zobrazovala hiájské upíry. Netušila jsem, proč zrovna tento obraz přežil. Možná se někomu zdálo vhodné ho zachovat, protože vyobrazoval padlého Rishana padajícího do hlubin pekla, zatímco se snaží zachytit nebes.

Toto dílo si získávalo jen velmi malou pozornost ve srovnání s okolními majestátními výjevy oslav krvavé spravedlnosti a triumfálního vítězství. Bylo tiché. Smutné. Když jsem ho viděla poprvé, to jsem byla ještě dítě, sevřelo se mi srdce. Věděla jsem, jaké je cítit se bezmocný. A tenhle jediný padlý Rishan zahalený do křidel, která nedokážou létat, a natahující se k zachránci, který nedosáhne nazpět... šlo o jediný náznak, jaký jsem kdy zaznamenala, že i upíři vědí, co to znamená být bezmocný.

Možná proto mě tenhle muž tak zarazil – protože se díval právě na *tento* obraz, který nikdy nikoho nezajímal. Byl vysoký – dokonce vyšší než většina ostatních upírů – a svalnatý. Měl na sobě tmavě fialové sako, které mu bylo přes hrud' trochu těsné, a bronzovou šerpu uvázanou okolo pasu. I tím se trochu vymykal. Styl byl podobný hedvábným oděvům, jaké nosili i ostatní temnorození, ale odlišoval se o něco ostřejším střihem a o něco silnějšími kontrasty. Měl tmavě rudé vlasy – skoro černé –, které mu v neposlušných vlnách spadaly k ramenům. Nezvyklá délka lišící se od dlouhých, volně splývajících, nebo naopak krátce střižených účesů oblíbených u dvora Domu noci.

V životě jsem viděla jen tolik temnorozených upírů pocházejících z oblastí dál od Sivrinaje, že bych je spočítala na jedné ruce. Možná se móda v odlehlých částech království lišila. Ale přesto...

Muž se ohlédl přes rameno a podíval se přímo na mě. Měl oči barvy rzi, která z nich zářila i na tu dálku. Díval se nenuceně zvědavým pohledem, a přesto mě jím provrtával s nebývalou intenzitou.

I v něm bylo cosi zvláštního. Cosi...

„Už jste ochutnala tyhle?“

„*Sakra.*“

Trhla jsem sebou.

Vůbec jsem si nevšimla, že se ke mně ta žena blíží, což bylo trapné a také nebezpečné. Byla vysoká a štíhlá a měla bronzovou pleť posetou pihami, široké tmavé oči a na hlavě svatozář z krátce zastřižených černých kudrlin. Zubila se a ukazovala mi jakýsi masový závitek, z něhož jí na prsty vytékala červená šťáva.

„Jsou *delikátní.*“

Nikdy jsem neměla ráda, když upíři používali slovo „delikátní“ a současně stáli těsně vedle mě. Nenápadně jsem couvla o dva krůčky.

„Díky, nedám si.“

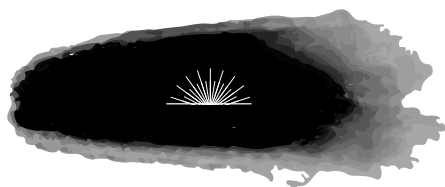
„To o moc přicházíte. Jsou...“

„*Orayo.*“

Vincent nikdy nekřičel. Jeho hlas byl tak silný, že ke mně dolehl přes jakkoli velkou místnost. Ohlédla jsem se a spatřila ho u klenutého vstupu do sálu. Kývnutím do chodby mi naznačil jasný pokyn: *Jdeme.*

Tohle mi nemusel říkat dvakrát. Bez rozloučení jsem se otočila k té ženě zády a zamířila k němu, vděčná, že konečně můžu opustit tenhle zástup drápů a špičáků.

Přesto jsem se ještě naposledy podívala k tomu obrazu. Muž byl pryč. Padlý Rishan dál natahoval ruku do prázdna, opět opuštěný.

Kapitola čtyři

Nikdy jsem nepila. Upírský alkohol byl pro lidi příliš silný a beztak pro mě bylo moc nebezpečné otupovat své smysly. Vincent si přihnul jen zředka – patrně ze stejných důvodů jako já. A tak mě překvapilo, když mi do ložnice přinesl víno. Každý jsme trošku usrkli a odložili poháry. Pak jsme jen mlčky seděli a naslouchali praskání polen v krbu.

Konečně promluvil. „Myslím, že jsi dokonale připravená.“

Zněl tak, jako by se snažil přesvědčit hlavně sám sebe.

„Ostatní tě budou podceňovat,“ pokračoval. „Vyuzij toho. Je to mocná zbraň.“

Měl pravdu. Už dávno jsem zjistila, že moje slabost je mou nejlepší zbraní. Ale v tu chvíli jsem měla pocit, že to nemůže stačit.

Ztěžka jsem polkla přes knedlík v krku. Dívala jsem se, jak můj otec hledí do plamenů. Červená záře se odrážela od jeho ostře tesaného bledého obličeje. Byl takhle nervózní i tehdy, když se do Kejari přihlásil sám?

„Byla to i tvoje strategie?“ zeptala jsem se. „Nechat je tě podcenit?“

Vincent zaraženě zamrkal. Na jeho účast v Kejari jsem se skoro nikdy nevyptávala. Možná mi to víno nebo blízkost se skoro nevyhnutelná smrt dodaly trochu odvahy.

„Ano,“ přikývl po chvíli. „A nejspíš jsem díky tomu i zvítězil.“

Zdálo se mi směšné, že by kdy bylo možné Vincenta podceňovat. Ale před dvěma sty lety to byl jen mladý hiájský nižší šlechtic. Domu noci vládli Rishanové a nic nenasvědčovalo tomu, že by v nejbližších staletích měla moc přejít do jiných rukou.

„Byl jsi nervózní?“

„Ne. Věděl jsem, co musím udělat.“

Když viděl, že mě úplně nepřesvědčil, zlehka pokrčil jedním ramenem. „Dobrá,“ přiznal. „Byl jsem nervózní. Ale věděl jsem, že Kejari je jediná cesta, jak se zapsat do dějin. Smrt nepůsobí tak děsivě, když proti ní stojí na vahách bezvýznamná existence.“

Bezvýznamná existence.

Ta slova mě zasáhla až nevysvětlitelně tvrdě. Protože čím existence by mohla být bezvýznamnější než ta moje? Žít v neustálém strachu a čelit nástrahám vlastní krve a lidských slabostí? Takto bych nemohla ničeho dosáhnout – pořád bych se tolik soustředila na přežití, že bych neměla prostor cokoli pořádného vykonat. Nikdy bych nic nedokázala pro... pro lidi, kteří nemají nic než mě.

Rozechvěla se mi brada. Sáhla jsem po poháru a usrkla si ještě trochu vína, hlavně proto, že jsem potřebovala nějak zaměstnat ruce. Cítila jsem na sobě Vincentův pohled. Čím dál laskavější pohled.

„Nemusíš do toho jít, malá zmije,“ připomněl mi tiše. „Teprve teď mi dochází, že jsem ti to možná nikdy neřekl.“

Lhala bych, kdybych tvrdila, že mě nelákala představa útěku – představa, že se schovám do mezery mezi prádelníkem a stěnou, jak jsem to dělávala jako malá. Jedna moje část se tam ukrývala pořád, protože věděla, že nikdy nebudu víc než kořist.

Kdepak, to nebyl smysluplný život. To totiž nebyl vůbec žádný život.

„Teď už necouvnu,“ prohlásila jsem.

Podívala jsem se na svoji ruku – na ten tenký stříbrný prstýnek na mém pravém malíčku. Jednoduchý kroužek s malíčným černým diamantem.

Když mě Vincent jako malou našel, měla jsem ho v kapse. Často si představuji, že patřil mé matce. Ale možná to byla jen bezcenná tretka. To už se nejspíš nikdy nedozvím.

Bezděky jsem ho pohladila bříškem palce. Dokonce ani tento nepatrný pohyb Vincentovi neunikl.

„Kdybych mohl, našel bych ti je. Doufám, že to víš.“

V hrudi se mi rozhořela bolest. Nerada jsem otevřeně přiznávala vlastní naděje. Cítila jsem se... hloupě. Děťinsky. A o to víc, když o nich Vincent mluvil nahlas.

„Vím.“

„Kdybych našel nějakou výmluvu, kdyby vypuklo povstání...“

„Vincente. *Já vím.* Vím, že tam nemůžeš.“ Vstala jsem a zamračila se na něj. On uhnul pohledem ke krbu.

Sakra, bylo tak zvláštní vidět Vincenta, jak se tváří skoro... *provinile.*

Před dvaceti lety mě Vincent vytáhl z troskek uprostřed děsivého povstání Rishanů. Město, odkud mě odvezl, nebo spíš jeho zbytky, leželo hluboko v rishanském teritoriu. Povstání bylo také jediným důvodem, proč se Vincent na to místo vydal. Jinak ovšem bylo teritorium pod ochranou Nyaxii. Hiájský král do něj nesměl proniknout mimo období války mezi klany, a ačkoli bylo směšné nazývat toto období věčného napětí „mírem“, můj otec neměl jediný rozumný důvod se vracet a pátrat po mojí rodině.

Pokud vůbec někdo z nich přežil. Nejspíš ne. Pokud byl v tom domě, kde mě Vincent našel, ještě někdo další,

jednoduše nemohl přežít. Ale byli v něm i ostatní? Nebo mě tam snad někdo hledal?

Logickou odpověď jsem znala. Lidské životy byly tak křehké. I přesto se někde v temném koutě mé mysli krčily otázky. Kde asi jsou. Jestli trpí. Jestli si na mě někdo z nich pamatuje.

Já si na ně nepamatovala. Možná proto mi tolik chyběli. Sen může být takový, jaký ho potřebujete, a možná je moje dvanáctileté já potřebovalo zachránit, aby vyplnilo prázdno v mé duši.

„Už brzy,“ zašeptal Vincent. „Brzy budeš dost silná, abys je mohla jít hledat sama.“

Brzy.

Ne, Vincent zasáhnout nemohl, ale já ano – kdybych byla o něco silnější než člověk. Potřebovala jsem být dokonce silnější než většina upírů.

Dokázala bych to, kdybych byla tak silná jako Vincent.

Přesně to si budu přát od Nyaxii, pokud zvítězím v Kejari – stát se Vincentovým Coriatae. Jeho duševním partnerem. Pouto Coriatis byl velmi mocný, téměř legendární dar, který obdrželo jen několik jedinců v dějinách. Vytvořit ho mohla jen samotná Nyaxia. Zbavilo by mě lidství a udělalo by ze mě upíra bez rizik přeměny, která ve více než polovině případů končívala smrtí. A spoutalo by moji duši s Vincentovou, jeho moc by se stala i mou a moje zase tou jeho. Ne že bych měla mnoho co nabídnout. Jeho ochotu poskytnout mi takový dar jsem brala jako nejsilnější důkaz jeho lásky.

Jako jeho Coriatae bych mohla zachránit rodinu, která mi dala život, a současně se stát skutečnou dcerou muže, jenž mě vychoval. Zařadila bych se mezi nejmnější obyvatele Domu noci. Mezi nejmnější osobnosti světa.

A nikdo by mě nepodceňoval. Už nikdy.

„Brzy,“ přitakala jsem.

On se na mě pousmál a pak vstal. „Jsi připravená?“

„Ano,“ odpověděla jsem, ačkoli mi to slovo málem uvízlo v hrdle.

Během let jsem se už mnohokrát pokoušela modlit k Nyaxie. Nikdy jsem nic necítila – možná z toho důvodu, že jako člověk nejsem ve skutečnosti jedním z jejích dětí. Ale jakmile mi Vincent přinesl misku a drahokamy vykládanou dýku, rozřízl mi dlaň a nechal mou slabou lidskou krev odkapávat do nádoby z tepaného zlata, zježily se mi chloupky na krku. Vincent šeptal modlitby v prastarém jazyce bohů a tiskl mi palec k ráně, aby z ní vymáčkl ještě pár obětních kapek.

Otočil se ke mně a pohlédl mi do očí.

„Nyaxio, Matko hladové temnoty, Lúno noci, stínu a krve, odevzdávám ti Orayu z řad temnorozených. Je mou dcerou po srdci, stejně jako já jsem od srdce tvým synem. Její účast v Kejari je největším darem, jaký ti kdy mohu poskytnout.“ Snad jsem si jen představovala, že jeho hlas trochu zhrubl. „Možná až na její vítězství.“

Sakra. Nečekala jsem, že to bude až tak náročné.

Nikdy jsem nebyla příliš nábožensky založená. V tu chvíli jsem ale cítila přítomnost bohyně, která přijímala moji oběť a slibovala mi za ni jen další krev. Napadlo mě, že si třeba bude dál jen brát a brát a brát, až v mých slabých smrtelných žilách nic nezůstane.

Slova, která zpečetí můj osud, visela ve vzduchu jako hustý dým.

„Nabízím se ti, Nyaxio. Nabízím ti svoji krev, svoji dýku, své tělo. Poměřím své síly v Kejari. Dám ti své vítězství, anebo svoji smrt.“

A pak závěrečná, pečetící slova:

„Aja saraeta.“

Přijmi moji pravdu.

„*Aja saraeta*,“ zopakoval Vincent, aniž ze mě spustil oči.
Kap, kap, kap, moje krev pomalu odtékala.

Nakonec jsem možná usnula jen díky těm dvěma lokům vína. Konečně nastal úsvit a Vincent odešel. Ležela jsem v posteli a zírala na hvězdy namalované na stropě. Jizva na dlani mě brněla. Do začátku Kejari patrně zbývalo ještě pár dnů, ale po mé oběti se to vše najednou zdálo mnohem *skutečnější* než kdy dřív.

Teprve krátce před dalším západem slunce mě čiré vyčerpání přinutilo znovu zavřít oči. S dýkami po ruce, pro všechny případy.

Během neklidného a úzkostného spánku se mi zdálo o bezpečí.

Svůj starý život jsem si sotva pamatovala. Ovšem sny dokázaly časem pohlcené díry ve vzpomínkách zaplnit. Byla to vlastně jen změt pocitů, tak trochu jako rozmazaný obraz. Hliněný domek s popraskanou podlahou. Objetí silných paží, zarostlá tvář a pach hlíny a potu. Potrava bez krve – nádherně sladká, bez kovové pachuti – rozpadající se na jazyku.

Unavený hlas čtoucí mi pohádku a jistota, že příběh bude mít dobrý konec, protože jiné jsem neznala.

Tyhle sny jsem nesnášela. Snazší bylo na všechny střípky zapomenout. Stejně jako na to, že všechny vedou ke stejnému konci.

Měsíční světlo pronikalo utěsněnými okny do místnosti. Když přiletěli upíři, jeho proud opakovaně narušovala záplava máchajících křídel.

Dvě další malá tělíčka se vyhrabala z postele a šla se podívat, co se děje. Já byla příliš vydešená, a tak jsem si přetáhla příkrývku přes hlavu.

Udu obeň, rychle, sykla žena. Než...

Křup. Křup. KŘUP.

Jekot se ozval nejprve zdálky, ale rychle se blížil, a tak jsem pevně zavřela oči.

Hliněné stěny se roztřáslly, pak se vzedmula podlaha, stěny se zřítily a ta žena křičela a křičela a křičela...

KŘUP.

KŘUP.

Křik mě pronásledoval i do bdělosti – byl tak živý, že jsem nedokázala rozeznat jednotlivé hlasy ani kde končí sen a začíná skutečnost.

Otevřela jsem oči a spatřila jen neproniknutelnou hradbu tmy. Byla to naprostá a dusivá temnota. Rozmáchla jsem se rukama, ale nic jsem nenahmatala.

Jako první mi hlavou prolétla zmatená myšlenka: *Proč moje lucerny zhasly? Nikdy je přece nenechávám vyhasnout.*

A pak mi pomalíčku začalo docházet, že nejsem ve své ložnici. Do nosu mě udeřil pach plísně a krve. Ležela jsem na zemi. Na tvrdých zaprášených dlaždicích.

V popletené mysli mi probleskla vzpomínka na čerstvou obětní ránu na ruce. S hrůzou jsem si postupně skládala jednotlivé střípky k sobě.

To není možné. Je moc brzy. Měla bych mít ještě pár dní, měla bych... V uších mi zazněl Vincentův hlas:

Může to začít kdykoli. Ona má ráda, když je to nečekané.

Rychle jsem vstala. Jímala mě panika, ale snažila jsem se ji ovládnout. Paniku jsem si nemohla dovolit. Protože už to začalo.

Už to začalo.

Kejari byl zahájen.

ČÁST DRUHÁ:
ÚPLNĚK

